

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 19054/2023
03.07.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Сандра Милојевић, адвокат у ..., против тужених „Бриста“ доо Кучево, чији је пуномоћник Милан Мратић, адвокат у ..., и ББ из ..., чији је пуномоћник Снежана Боројевић, адвокат у ..., ради побијања дужникових правних радњи, одлучујући о ревизији првотуженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 290/23 од 05.04.2023. године, у седници одржаној дана 03.07.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија првотуженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 290/23 од 05.04.2023. године, као неоснована.

ОДБИЈА СЕ захтев првотуженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу П 12/22 од 31.10.2022. године, у ставу 1. изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па је утврђено према првотуженом привредном друштву „Бриста“ доо Кучево да је без правног дејства према тужиоцу Уговор о приступању члана и повећању основног капитала новим улогом од 16.05.2017. године, који је закључен између друготуженог ББ из ... као члана привредног друштва „Бриста“ доо Кучево и ВВ из ..., а којим је уговором као бестеретним правним послом власништво над непокретном имовином, ближе описаном у изреци првостепене пресуде, све у укупној површини од 922 м², стекло тужено привредно друштво „Бриста“ доо Кучево са 1/1 делова и то у делу који је потребан за намирење тужиоцевог потраживања у износу од 4.509.872,00 динара са законском затезном каматом обрачунатом на наведени износ према Закону о затезној камати, почев од 20.02.2015. године па до коначне исплате, као и трошкова парничног поступка по пресуди Основног суда у Пожаревцу, Судска јединица у Кучеву П 228/2015 од 02.02.2017. године у износу од 312.928,00 динара. У ставу 2. изреке одбијен је део тужбеног захтева да се обавезу тужени да допусте да тужилац намири наведено потраживање продајом у складу са одредбом Закона о извршењу и

обезбеђењу, односно у складу са одредбама процесног извршног закона које уређују продају дужникове имовине ради намирења потраживања. У ставу 3. одбијен је тужбени захтев тужиоца према друготуженом ББ из ... да се утврди да је без правног дејства према тужиоцу Уговор о приступању члана и повећању основног капитала новим улогом. Тужилац је у ставу 4. обавезан да друготуженом ББ из ... накнади трошкове парничног поступка у износу од 182.250,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је у односу на тужиоца и првотуженог „Бриста“ доо одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Наведена пресуда исправљена је решењем истог суда П 12/22 од 31.10.2022. године.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 290/23 од 05.04.2023. године одбијена је жалба првотуженог и потврђена првостепена пресуда Вишег суда у Пожаревцу у делу којим је усвојен тужбени захтев тужиоца у односу на првотуженог. Преиначено је решење о трошковима поступка тако што је тужилац обавезан да друготуженом ББ из ... накнади трошкове парничног поступка у износу од 300.457,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Одбијени су захтеви тужиоца и првотуженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену првотужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући другостепену пресуду у границама ревизијских навода, у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија првотуженог неоснована.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и ВВ, директорка првотуженог „Бриста“ доо Кучево, били су у браку од 2006. до 2014. године. По тужби тужиоца против бивше супруге донета је пресуда Основног суда у Пожаревцу – Судска јединица у Кучеву П 228/2015 од 02.02.2017. године којим је обавезана тужена ВВ да тужиоцу АА на име брачне тековине исплати износ од 4.509.872,00 динара, са законском затезном каматом од 20.02.2015. године и трошкове парничног поступка у износу од 312.928,00 динара. Наведена пресуда постала је правноснажна 04.04.2017. године и извршна 28.06.2017. године. Тужилац је ради наплате свог потраживања по поменутој пресуди водио извршни поступак против тужене ВВ, у коме није успео да наплати потраживање ни са рачуна извршног дужника, ни пописом покретних ствари. Након правноснажног окончања парничног поступка, у коме је донета наведена пресуда Основног суда у Пожаревцу – Судска јединица у Кучеву, ВВ је своју непокретну имовину отуђила Уговором о приступању члана и повећању основног капитала новим улогом, закљученим са друготуженим ББ из ... као чланом друштва „Бриста“ доо Кучево, дана 20.04.2017. године. Наведеним уговором ВВ је у то привредно друштво, овде првотуженог, унела своје непокретности као улог, у вредности од 41.036.895,62 динара. У члану 4. Уговора констатовано је да ВВ стиче удео у друштву од 5% од укупног капитала друштва. Привредно друштво „Бриста“ доо, Кучево регистровало је унете непокретности као своју имовину.

Предмет тужбеног захтева је побијање дужникових правних радњи, односно утврђење да је без правног дејства закључен Уговор о приступању члана и повећању основног капитала новим улогом према овде тужиоцу као повериоцу. Нижестепени судови су на основу тако утврђеног чињеничног стања утврдили да су испуњени сви услови за побијање предметног правног посла, као бестеретног располагања. Нижестепени судови су становишта да стицање удела у друштву у вредности од 5% од

основног капитала друштва није била адекватна накнада за вредност неновчаног улога који је ВВ унела у друштво, имајући у виду вредност основног капитала друштва у време закључења уговора и вредност унетог неновчаног улога од стране именоване ВВ. Како је таквим располагањем именоване оштећен тужилац као њен поверилац, с обзиром да у извршном поступку није успео да наплати своје потраживање по основу правноснажне судске пресуде, утврђено је да је без правног дејства закључени Уговор о приступању члана и повећања основног капитала новим улогом, у делу који је потребан за намирење тужиочевог потраживања.

Одлуке нижестепених судова донете су правилном применом материјалног права на утврђено чињенично стање.

Насупрот ревизијском наводу првотуженог, правилан је закључак нижестепених судова да закључени Уговор о приступању члана и повећању основног капитала новим улогом представља бестеретно располагање. Теретни правни послови су такви послови код којих једна страна даје накнаду за корист коју добија од друге стране. Накнада која се даје мора бити заснована на начелу једнаке вредности узајамних давања, које важи у заснивању двостраних уговора у складу са одредбом члана 15. став 1. ЗОО. У конкретном случају, бивша супруга тужиоца, ВВ, унела је целокупну своју непокретну имовину као улог у привредно друштво „Бриста“ доо, у вредности од 41.036.895,62 динара. На основу тако унетог неновчаног улога, именована је стекла удео од 5% у укупном капиталу тог привредног друштва. Утврђено је да је вредност основног капитала наведеног привредног друштва у време уношења неновчаног улога износила 733.261,49 динара. Једини други члан друштва, друготужени ББ, је на основу закљученог уговора умањио свој удео у друштву са дотадашњих 100% на 95% од основног капитала друштва. Именована ВВ је у време закључења наведеног Уговора била директор тог привредног друштва, што је остала и након закључења уговора, при чему се њена накнада за обављање послова директора није повећала закључењем наведеног уговора. Имајући у виду тако утврђене чињенице, правилно су нижестепени судови закључили да се стицање удела од 5% од основног капитала друштва од стране ВВ, као уносиоца улога, не може сматрати накнадом за унети неновчани улог вредности 41.036.895,62 динара. Тачан је навод ревидента да уговорачи имају слободу уговарања, у складу са одредбом члана 140. Закона о привредним друштвима, као и право да споразумно одреде вредност неновчаног улога у смислу одредбе члана 50. став 1. тачка 1. Закона о привредним друштвима. У конкретном случају, према вредности стеченог удела, располагање непокретношћу може се сматрати бестеретним. Именована није могла извршити такво располагање противно одредби члана 280. ЗОО, у вези одредбе члана 281. истог закона, на штету тужиоца као свог повериоца, у моменту када је његово потраживање према њој било доспело за наплату и нереализовано у претходно вођеном извршном поступку против ње као извршног дужника. У току првостепеног поступка утврђено је да је тужилац, ради наплате свог потраживања по основу правноснажне пресуде од 02.02.2017. године, водио и још увек води извршни поступак против своје бивше супруге, у ком је одређено извршење на средствима са рачуна извршног дужника, а потом пописом покретних ствари извршног дужника и напослетку продајом удела, али потраживање до дана подношења тужбе, а ни накнадно није реализовано. Из наведеног јасно произлази да је располагање бивше супруге тужиоца њеним непокретностима, као једином преосталом имовином из које се тужилац могао наплатити, недвосмислено учињено на штету тужиоца као њеног повериоца. Имајући у виду да је утврђено да је учињено располагање било бестеретно, за побијање наведеног правног посла није било потребно да је друготуженом ББ, као

њеном сауговарачу, било познато или могло бити познато да именована предузетим располагањем наноси штету тужиоцу, у смислу одредбе члана 281. став 3. ЗОО.

Неоснован је ревизијски навод првотуженог да се ВВ не може сматрати лицем без имовине и да у току поступка није доказано да она нема довољно средстава за испуњење тужиочевог потраживања. Имајући у виду да тужилац до дана покретања овог поступка није успео да намира своје потраживање по правноснажној и извршној судској пресуди, те да није реализовано намирење у извршном поступку на средствима са рачуна, пописом покретних ствари, нити продајом удела, извесно је да је предметно располагање именоване бивше супруге тужиоца учињено на његову штету као повериоца. Насупрот ревизијском наводу првотуженог, тужилац јесте тражио намирење свог потраживања продајом удела у извршном поступку који води против бивше супруге и у току је вештачење вредности удела извршног дужника у привредном друштву „Бриста“ доо. То међутим не искључује његово право као повериоца да побија правну радњу предузету на његову штету, у складу са одредбом члана 280. ЗОО. Имајући у виду да су нижестепени судови правилно третирали учињено располагање као бестеретно, правилно је утврђено да је тужба поднета благовремено, у прописаном року од три године од учињеног располагања у складу са одредбом члана 285. ЗОО.

Врховни суд је ценио и остале ревизијске наводе првотуженог привредног друштва, у чију корист је предузета радња која је предмет побијања, али је нашао да нису од утицаја на правилност побијане пресуде.

Из наведених разлога, Врховни суд је одбио ревизију првотуженог као неосновану, применом одредбе члана 414. став 1. ЗОО.

Како тужени није успео у поступку по ревизији, одбијен је и његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка.

**Председник већа - судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић